

**Galerie nositelů
Zlatého odznaku
J. K. Tyla
2024**

Pavel HURYCH

* 1953

Rádobydivadlo Klapý aj.

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Pavel Hurych je mužem řady divadelních odborností - režisér, scénograf, organizátor, ale hlavně technický mág, pedagog a autor skript na téma světlo a zvuk v inscenaci.

Na základní škole byl recitátorem, s rozmachem magnetofonového záznamu se podílel na nahrávkách poezie pro výuku literatury na školách. V mládí zajišťoval jako technik koncerty především folkových a CW kapel. V roce 1973 se stal členem DS ZK ROH Modřanské strojírny; soubor změnil název v roce 1975 na Divnezvadlo, v roce 1986 SUMUS. V sedmdesátých letech byl Pavel s J. Frkem vedoucím souboru. Průběžně se vzdělával (např. 1976–1985 souběžně navštěvoval režisérské kurzy pořádané Kulturním domem hl. m. Prahy a Lidovou univerzitou při Městské knihovně, 1979–1980 absolvoval 1. a 2. ročník Klubu mladých divadelníků při Jiráskově Hronovu, navštěvoval scénografické kurzy, např. ing. arch. J. Bláhy, prof. J. Svobody, arch. J. Dvorského a dalších), režíroval a věnoval se scénografii (např. byl režisérem a autorem výpravy Grymových Růží pro princeznu v roce 1983, se svou ženou Ivanou Hurychovou režíroval v roce 1986 Pohádku nejen o kosatci podle Václava Čtvrtka...). V polovině osmdesátých let převzala režijní taktovku SUMUSu Věra Mašková, s níž Pavel Hurych spolupracoval jako scénograf i světelný a zvukový technik (např. na inscenacích Noc vrahů, 1986, Jak se hraje mikádo, 1990, nebo na villonovské montáži Toho? Toho jsme neznali, 1992). V roce 1993 byl Ladislavem Valešem přizván do Rádobydivadla Klapý, kde se uplatnil také jako scénograf (např. PG – Romantický příběh, 1993, Za scénou, 1997, Romance pro křídlovku – s J. Holfeuerem cena za scénu k inscenaci na KDP ve Vysokém nad Jizerou 2009, Slepice – cena za scénu tamtéž 2010, ...) a především jako mistr světla a zvuku, jímž je dodnes. Stará se nejen o jednotlivé inscenace, ale také o Rádobyfest, který v Klapém probíhá každoročně na konci září.

Mezi lety 1987 a 2001 technicky zajišťoval prostor sokolovny na FEMAD v Libici nad Cidlinou, od roku 1992 se podílí na technickém zajištění hracích prostorů na Jiráskově Hronově (s Jaroslavem Vondruškou ml. Sokolovna, Slávie, ZUŠ, později s Janem Kaškou a Václavem Krycnerem Myšárna, stan, mobilní pódium a další prostory).

Pracuje jako lektor seminářů na téma scénografie a světlo při regionálních přehlídkách. V letech 2003, 2006 a 2009 byl lektorem semináře T jako technika Klubu (nejen) mladých divadelníků na Jiráskově Hronově. Je pravidelným pedagogem seminářů o divadelní technice, ať už samostatných či pravidelných, např. na Škole základů činoherního režie SČDO v Bystřici (2014–2016) nebo na Režijní škole Amatérské divadelní asociace.

V roce 2005 publikoval seriál článků o divadelní technice v Amatérské scéně. Společně s kolegou Jaroslavem Vondruškou ml. a režisérem Rudolfem Felzmannem připravili skriptu Světlo v rukou osvětlovače. V roce 2007 vydal publikaci Světlo a zvuk v rukou tvůrců divadelního představení. Kromě toho se stal iniciátorem webu divadlo-technika.cz, na němž jsou shromážděny informace o zejména technické vybavenosti hracích prostorů v celé republice.

V roce 1990 se stal zakládajícím členem Českého střediska AITA/IATA, které je stále členem. V roce 1990 spoluzaložil Amatérskou divadelní asociaci. Působil jako předseda Pražského regionu, po sloučení celorepublikové rady s Pražským regionem jako místopředseda a od roku 2008 jako první místopředseda. Od roku 2015 byl předsedou ADA, v roce 2022 předal funkci Jakubu Pilařovi. Od roku 1991 dodnes je členem festivalového výboru a organizačního štábu Jiráskova Hronova.

Stále technicky zajišťuje inscenace Rádobydivadla Klapý, jako host úzce spolupracuje s režisérem Jaroslavem Kodešem na inscenacích dalších souborů (např. na veleúspěšné inscenaci OS ZUMPA Nučice – Pavel Kohout: SEX). Je ochotným a nezištným poradcem provozovatelům a organizátorům, kteří chtějí technicky vylepšit jakýkoli divadelní prostor, od klubu po kulturní dům. A od roku 2017 je ředitelem Režijní školy Amatérské divadelní asociace (prozatím tři turnusy, 2017–2019, 2019–2022, 2022–2024 – první se konal v Bystřici u Benešova, další dva v Nučicích na Praze-západ).

Vladimír URBAN

* 1937

Divadelní spolek Krupka

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Celý jeho život je ovlivněn a formován láskou k divadlu. K této umělecké oblasti ho přivedla rodina, zejména jeho maminka, která byla ochotnickou herečkou a po jejímž boku Vladimír sehrál první své role. Později se jeho láska k divadlu rozvíjela i díky jeho manželce Janě, která se po přestěhování do Krupky stala režisérkou místního amatérského souboru. Vladimír se mu začal intenzivně věnovat, a to nejen na scéně, ale hlavně v organizační rovině.

Soubor nastudoval celou řadu významných inscenací, jako například Romeo, Julie a tma, Mladý muž a bílá velryba, Zapomeňte na Hérostrata, Cesta Karla IV. do Francie a zpět, Zvíkovský rarášek, Bouře a mnohé další. Jedním z vrcholů divadelní činnosti bylo vystoupení souboru s inscenací Přelet nad hnízdem kukačky na národní přehlídce amatérských divadel v Hronově. V následujících letech soubor uvedl hry jako Námluvy s medvědem, Ženitba, August August, august, dále Odcházení, Ruská zavařenina a Maryša. Velmi úspěšné je vánoční představení Půjdeme spolu do Betléma, které má soubor na repertoáru již 27 let a stalo se tak pro mnohé spoluobčany nedílnou součástí adventního času.

Vladimír Urban byl dlouhá léta jednatelem divadelního souboru, organizoval zájezdy, domlouval představení po celé České republice. Díky jeho iniciativě a organizačním schopnostem se divadelní soubor z Krupky účastnil vystoupení v rakouském Holzhausenu a navázal spolupráci s česko-chorvatským spolkem Česká beseda v Dolanech a Daruvaru. Kromě toho se podílel na výjezdu souboru do New Yorku, kde na oslavě 100. výročí vzniku Československa soubor vystoupil s hrou Maryša.

V roce 2008 se zrodil nápad na uspořádání amatérské divadelní přehlídky s názvem Léto s divadlem v Krupce, která se v letošním roce konala posedmnácté jako Memorál Jany Urbanové - na počest Vladimírovy ženy. Vladimír byl od počátku nedílnou součástí této přehlídky, nejen jako organizátor, ale částečně se i podílel na dramaturgickém výběru jednotlivých představení. Jako moderátor se ujímá role spojovacího článku mezi diváky a soutěžícími, pravidelně organizuje diváckou soutěž a navozuje přátelskou atmosféru.

Vladimír Urban je neodmyslitelnou součástí Divadelního souboru Krupka, dnes Divadelního spolku Krupka z.s. V inscenacích většinou vystupoval v menších rolích, ale jeho největší přínos je v zákulisí, kde působí jako nápověda, kamarád a dobrý duch souboru. S manželkou Janou byli nejen kolegy, ale i přáteli a mentory mnoha divadelníků a recitátorů, kterým nabízeli své zkušenosti, přátelství a radu. "Vladimír Urban svou celoživotní oddaností divadlu významně přispěl ke kulturnímu dění nejen v Krupce. Jeho práce a nadšení pro amatérské divadlo jsou inspirací mnoha divadelníků.

Jiří KRÁSA

* 1974

LD Jiskra Praha

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Zkoušení představení Bubáci a hashrmani

Sudička - individuální výstup s loutkou (Jiří Krása a Martin Mögliche) v Bílé galerii v Praze. Výstup zvítězil v soutěži IVL na Loutkářské Chrudimí 2016.

Příprava představení Děd Vševed

Zkouška na Karafiátovy Broučky

Režie hry Pivoda, vodník pod Vyšehradskou skálou

Společně s loutkářskou legendou, Bohuslavem "Bójou" Šulcem, bývalým členem Divadla Spejbla a Hurvínka

Kajetán Krbec a jeho hlas

Do loutkového dovedla jej přivedli jeho rodiče, oba aktivní amatérští loutkáři, nejprve jako divák a následně se od roku 1982 začal zapojovat do činnosti v pracích na inscenacích.

Ve svých začátcích pomáhal v technice, pak i scénickém osvětlení. Postupně se ale stále více zapojoval do představení, hlavně jako hlasový interpret, úměrně svému věku nejdříve v rolích mladíků, princů, sluhů a postupně v dalších úlohách. Dnes je možné slyšet jej takřka v každé inscenaci. Jeho hlasem promlouvá k divákům Kajetán Krbec, brouk Pytlík, chytrý Švec, černokněžníci z Kocoura v botách i v Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém.

Ztvárnit umí ale i čarodějnice, kohouta, medvěda či rytíře Hroznatu, zkrátka mnoho různorodých postav.

Při realizaci starších představení LD Jiskra se podílí na úpravách textů a zároveň v nich převzal roli režiséra. Loutky také vodí, hlavě v zájezdových představeních a při individuálních výstupech s loutkou. S těmi zavítal i do zahraničí.

Za svoji činnost byl oceněn Čestným uznáním Matěje Kopeckého a Cenou PhDr. Jindřicha Veselého.

Po smrti Stanislava Starého, dlouholetého principála souboru Jiskra, byl v roce 2010 zvolen jeho nástupcem. Je také aktivním členem Rady SAL při SČDO.

Jeho celoživotní práce je a bude i v dalších letech pro české loutkářství velkým přínosem.

Martin MÖGLICH

* 1974

LD Jiskra Praha

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Individuální výstup s loutkou - Vzpomínka na mistra Grocka

S Milenou Malou v inscenaci O mluvícím psu

Vystoupení ve Francii - 2017

Na loutkářské lávce - 2017

Na loutkářské lávce - 2021

Individuální výstup s loutkou - Pozor!

Vystoupení v Parlamentu ČR - 2017

Martin s Bohuslavem "Bójou" Šulcem z Divadla Spejbla a Hurvínka

Martin Möglicher a Jiří Krása - individuální výstup s loutkou - Sudička

Vyrůstal v Praze - Kobyliších. V roce 1985 jej oslovil jeho soused Emil Malý, který hrál v pražské Jiskře, zda nemá zájem hrát loutkové divadlo. Založil totiž dětský loutkářský soubor a nabídl mu, aby se do něj zapojil. Mladého Martina to zaujalo, souhlasil, a začal hrát.

Ovšem jak šel čas, spousta herců začala tento dětský soubor pomalu opouštět. Nakonec v něm s Emilem zůstali sami. Proto pak začal navštěvovat LD Jiskra, kde nejprve sledoval inscenace jako divák. Až posléze se pomalu začal zapojovat i do dění v zákulisí, zpočátku jako technik, potom především jako loutkoherec.

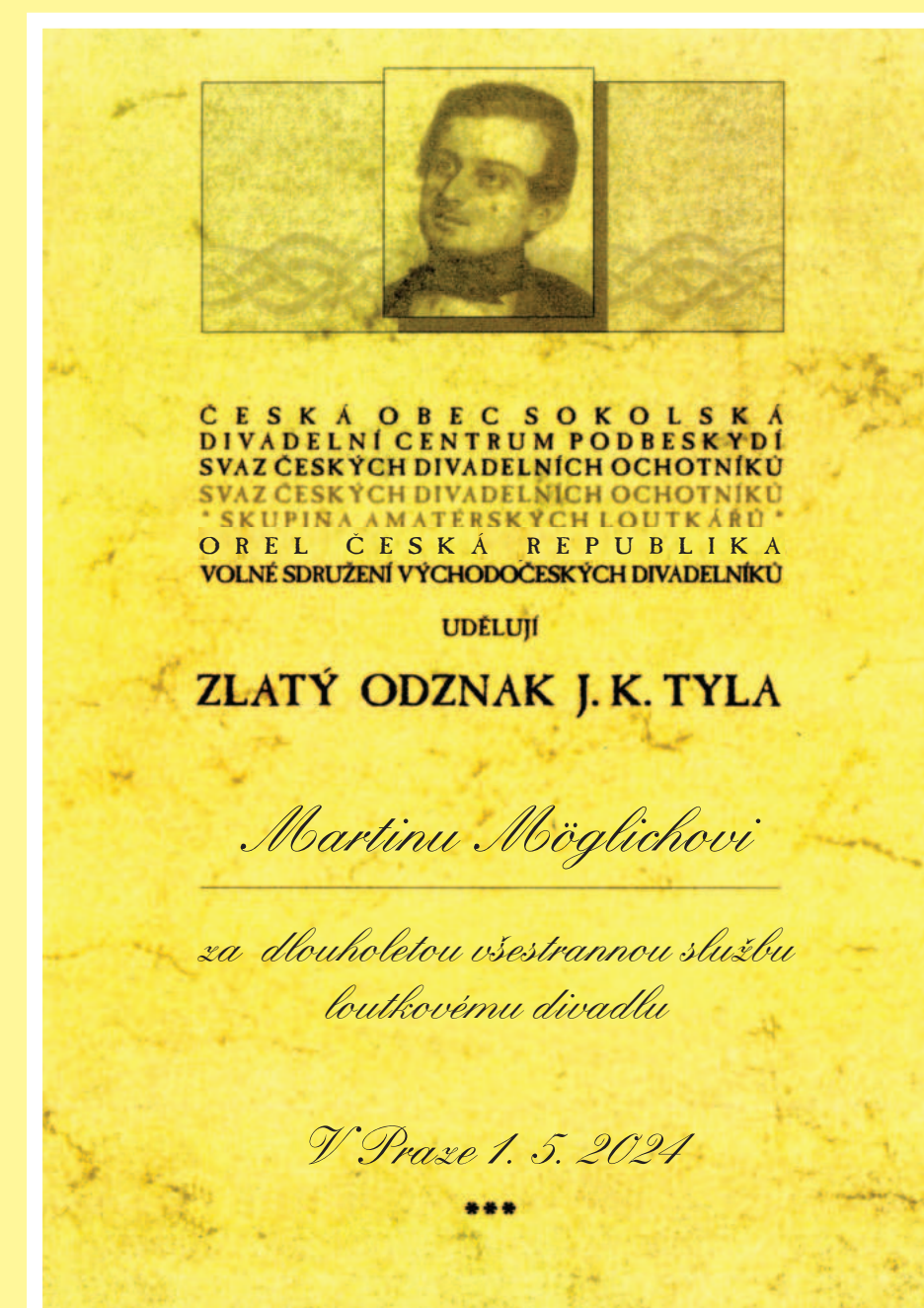
Jeho první role byly jako snad u všech dětí - rybičky, myšky, strašidla atd. Postupem času začal ovládat hru s marionetami. A po smrti Emila Malého a Hanky Trávníčkové - dvou skvělých loutkovodců - začal pomalu přebírat jejich role. Ty byly většinou hlavní. Přípravoval poté také většinu individuálních výstupů s loutkou. S nimi se mu podařilo zavítat i do zahraničí (Francie, Rakousko, Německo).

Za svou činnost byl postupně oceňován - převážně na festivalech (např. loutkářská Chrudim).

V současné době zastává funkci zástupce principála a vedoucího vodičské sekce v LD Jiskra, pracuje také jako místopředseda Rady SAL (Skupina amatérských loutkářů při Svazu českých divadelních ochotníků).

Ocenění:

Čestné uznání za dlouholetou činnost v LD Jiskra
Zlatý odznak Svazu českých divadelních ochotníků
Zlatá plaketa MČ Praha 8 za dlouholetou činnost v kultuře
Cena prof. Dr. Jindřicha Veselého

Gabriela PIKNEROVÁ

* 1944

Říše loutek Praha

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Kašpárek v pekle

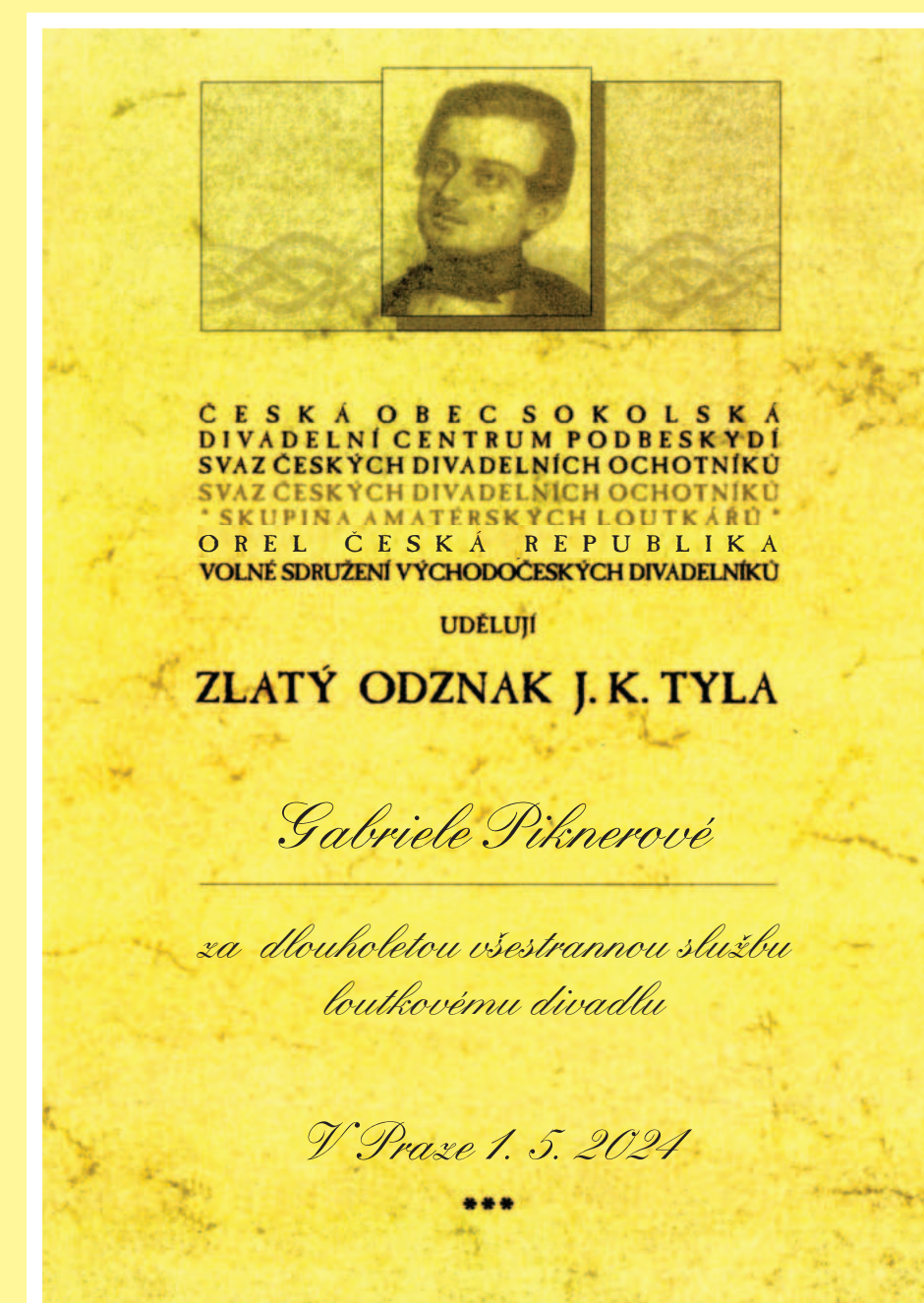
Některé z loutek, na nichž se podílela Gabriela Piknerová

Aktuální snímek souboru Říše loutek Praha

Fotografie z mládí Gabriely Piknerové, ať už s dětmi, jako portrét či z divadelní tvorby

Gabriela Piknerová je od čtrnácti let aktivní členkou divadla Říše loutek, kde se zpočátku věnovala vodění loutek v několika inscenacích. Později se stala vynikající inspicentkou a u této role už zůstala. Na svém kontě má desítky inspií.

Se svým manželem se také podílí na výrobě loutek pro mnohá divadla i Českou televizi.

Ačkoli není profesionální výtvarnicí (celý život pracovala jako úřednice), pro domovskou scénu vytvořila kostýmy pro inscenace svého manžela - Kašpárek v pekle a Kašpárek a ježibaba. Také oblékala Princeznu na hrášku pro divadlo Jiskra a loutky pro Via Praga, její divadelní kostýmy se objevily i na světové výstavě v Šanghaji.

Pro Českou televizi spolu s manželem oblékala oblíbené postavičky studia Kamarád.

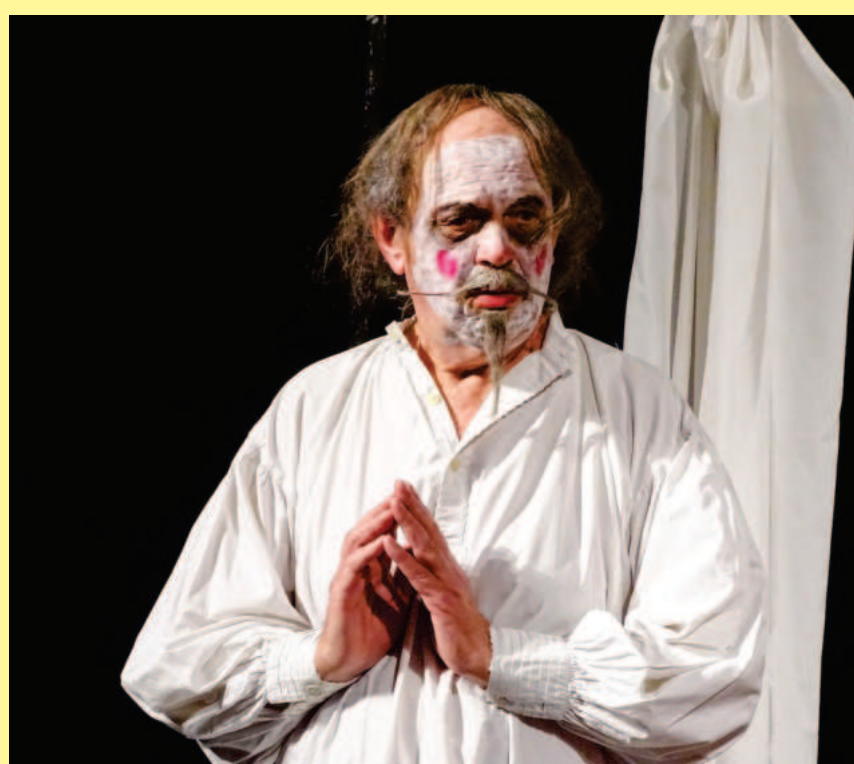
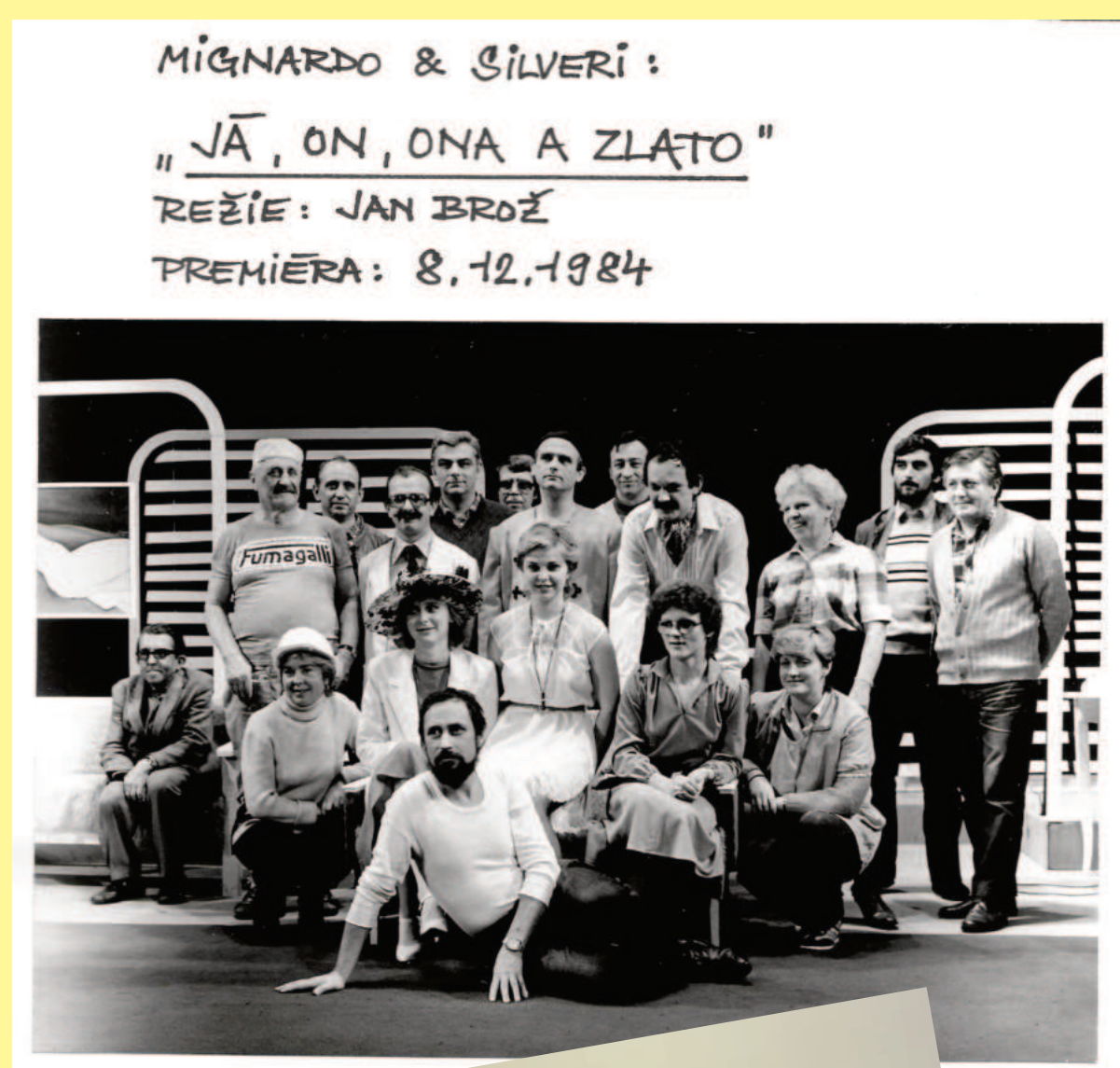
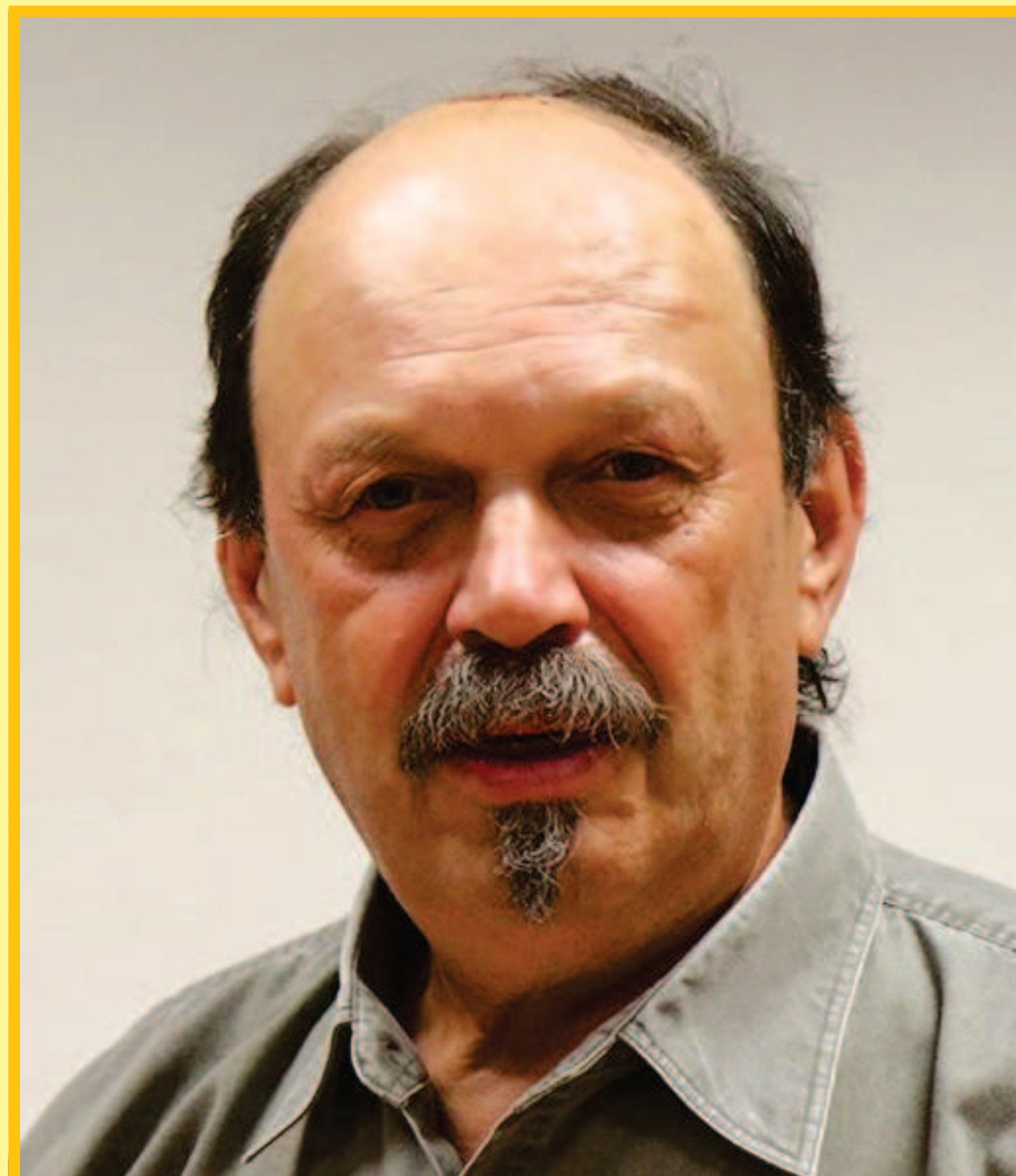
Mnoho let spolupracuje i s Domem dětí a mládeže v Mladé Boleslavi.

Vlastimil KLEPÁČEK

* 1953

DS Na tahu Červený Kostelec

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

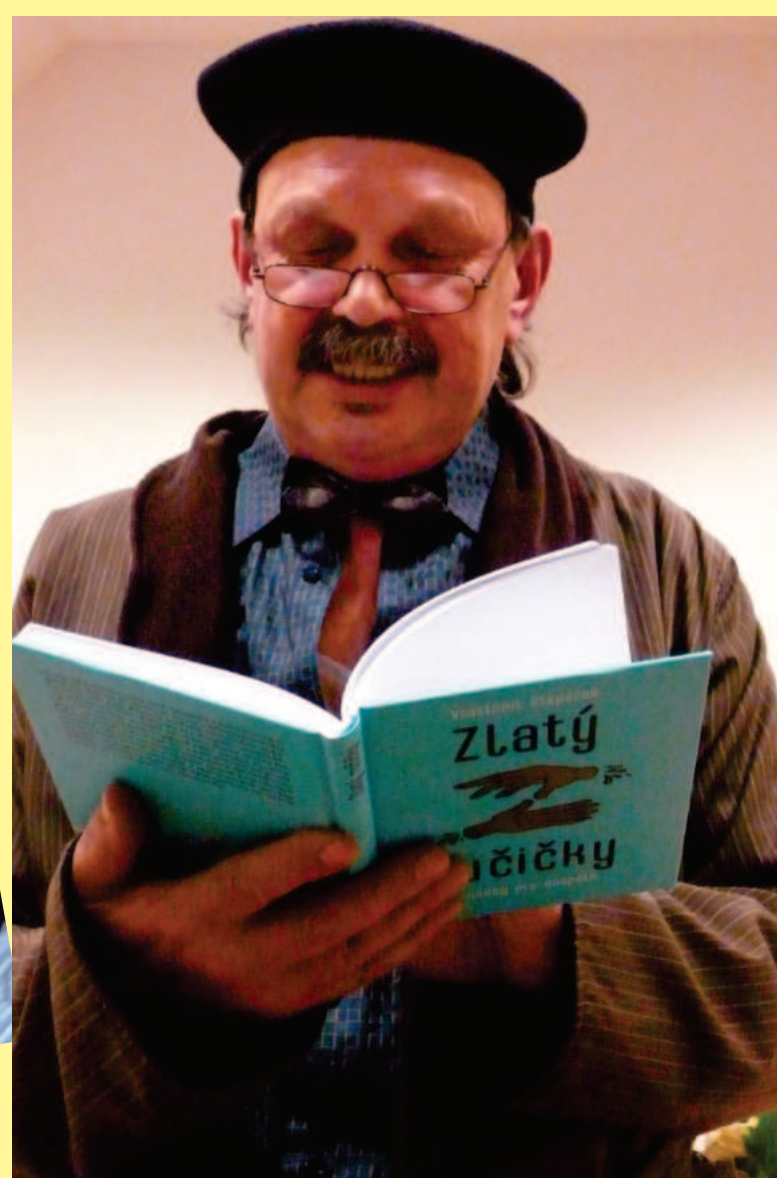
Divadelní PF 2020

Kočár

Cyrano

Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy (titulní role a režie)

Vlastimil Klepáček režisér, herec a autor Divadelního souboru Na tahu Červený Kostelec:
„Vyučil jsem se v ZVU jako montér ocelových konstrukcí, protože jsem měl touhu cestovat. Všechny mé montáže se však odehrály ve vinařských závodech na Moravě, kde jsem k výtvarnému zisku i lásku na celý život – víno. Stavební průmyslovku v Hradci Králové se mi úspěšně podařilo nedokončit. Po válce jsem pracoval jako výtvarník, pak jsem začal vyrábět elektrické rozvaděče, nejdříve jako zaměstnanec a po „sametovce“ soukromě. V roce 1997 jsem pracoval u rakouské lovecké společnosti na kanadském Yukonu a Aljašce jako člověk pro všechno a návnada na medvědy. Když nepočítám školní divadlo, poprvé jsem hrál s ochotníky v roce 1983. Moje neteř tenkrát chodila se synem Jirkou Kubínem, který zrovna v Červeném Kostelci režíroval Tvrdohlavou ženu, a ti mě přemluvili, abych to zkusil, no a pak už se to rozjelo. Další láska na celý život.“

Vlastimil Klepáček se do činnosti Divadelního souboru Na tahu Červený Kostelec, tehdy Divadelního souboru MěKS Červený Kostelec, zapojil v roce 1983, kdy se představil v roli Matinohy ve hře Josefa Kajetána Tyla Tvrdohlavá žena v režii Emilie Dynterové. Od té doby k 1. březnu 2024 nastudoval 41 rolí, odehrál 486 představení, z toho 8x na Slovensku, 4x v Polsku.

Režie se ujal poprvé v r. 2004 a zatím režíroval patnáctkrát; vždy se jednalo o vlastní scénáře či úpravy.

Získal řadu ocenění na krajských divadelních přehlídkách, za scénář, režii, herecké výkony.

Dvě představení Vlastimila Klepáčka byla uvedena v pražském Činoherním studiu:

2009 - Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy,

2012 - Dítě, pes a starý herec na jeviště nepatří aneb Cyrano.

Je autorem knih Zlaté ručičky a Láskobraní.

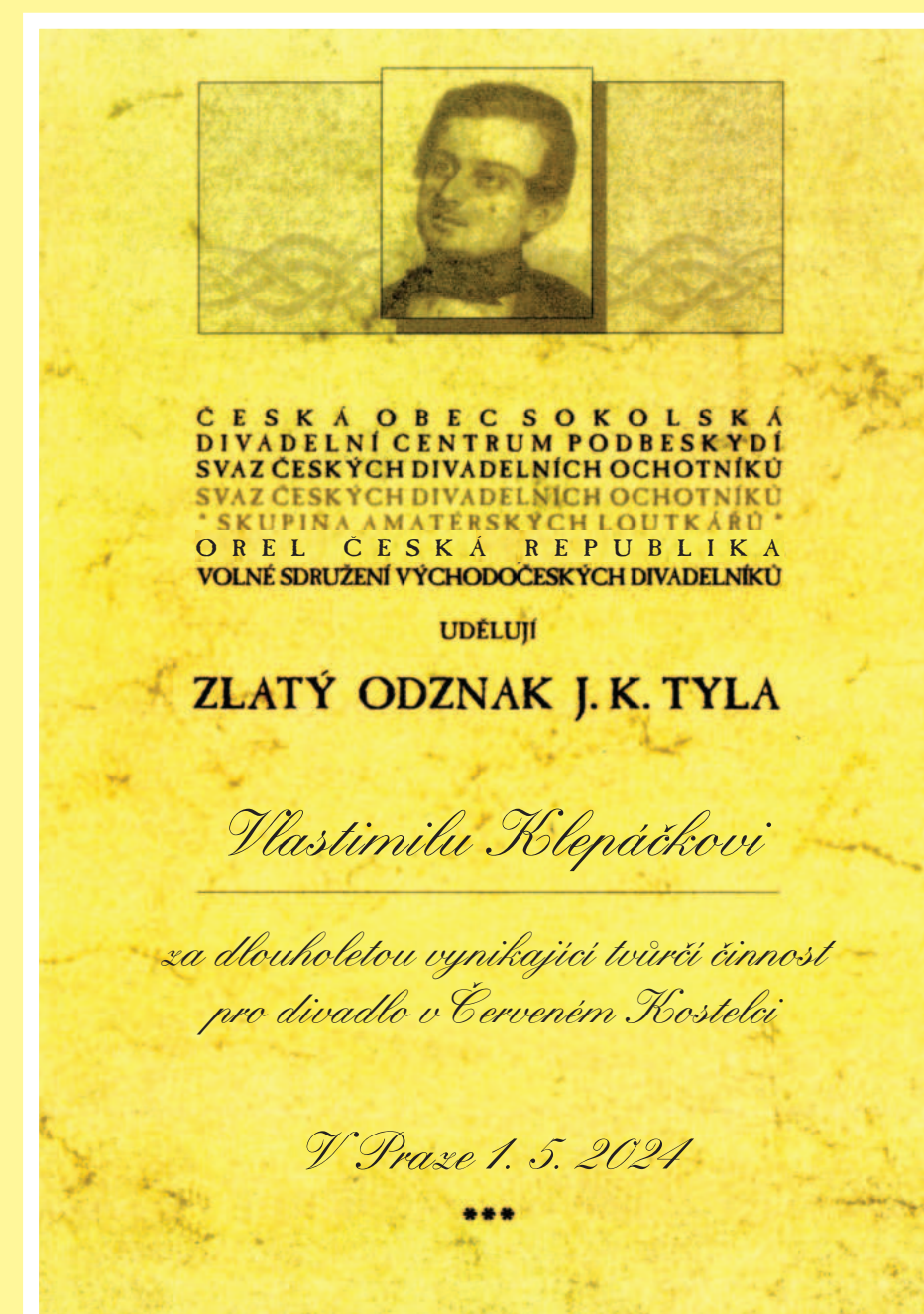
V roce 2010 založil Občanské sdružení „Vždy s úsměvem“ a pořádá různé kulturní sportovní recesistické akce: Vinobraní,

Vehiklkap, Velká říjnová strandyplná revoluce apod.

V roce 2022 založil s manželkou autorské loutkové činoherní divadlo LSD KLEPADLO. Nastudovali s ním: O Popelce topičce

parní lokomotivy, O Čípkové Růžence, Sázavský vodník, O Prvním turistovi.

V letech 2014–2018 byl členem zastupitelstva města Červený Kostelec.

Jaroslav MÁLEK

* 1953

DS Klicpera Chlumeck nad Cidlinou

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Divotvorný hrnec

Brouk v hlavě

Brouk v hlavě

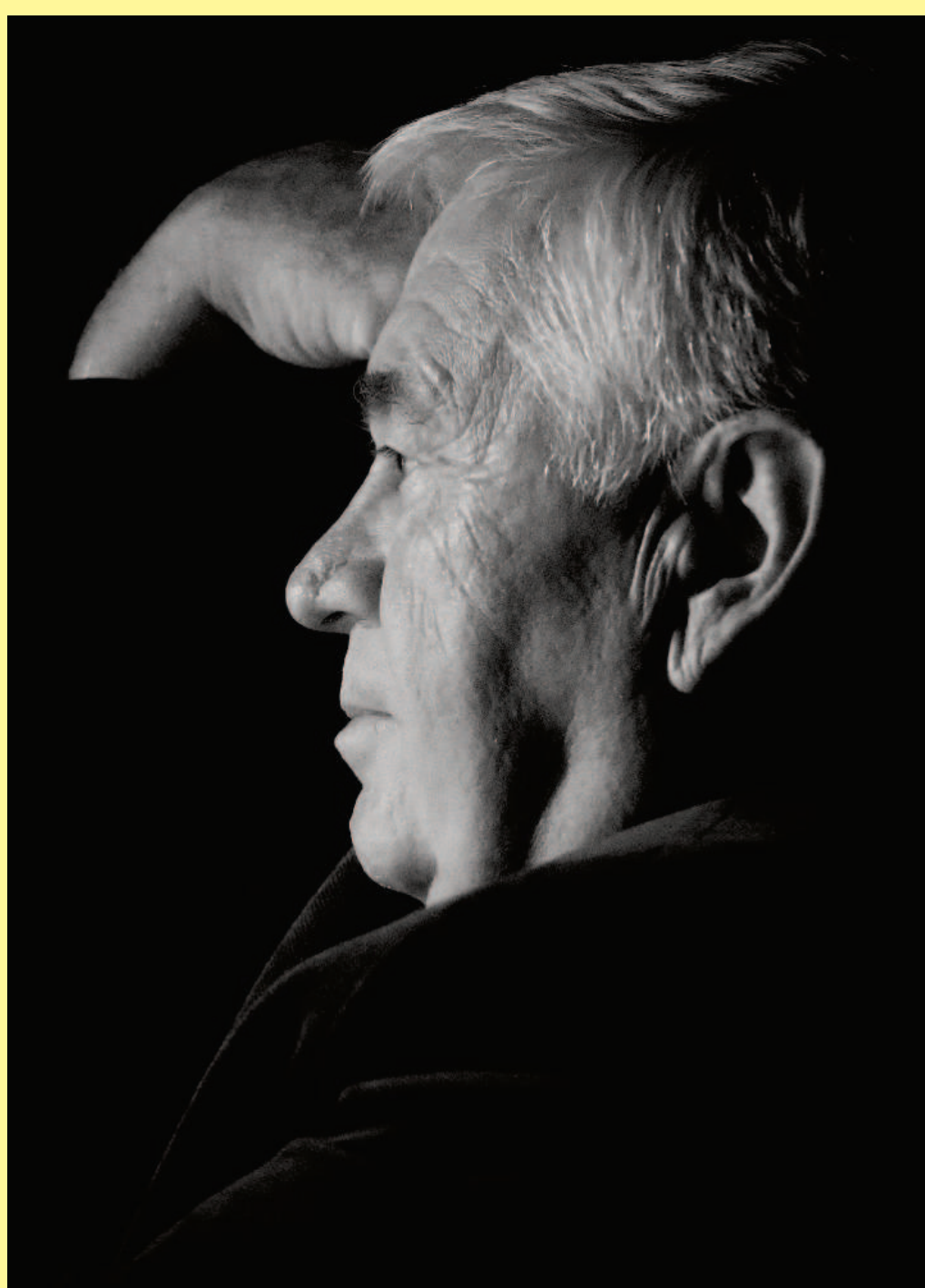
Někdo to rád horké

Čarodějnická pohádka

Rozhovor pro pořad VSVD Antré

Soustředěný režisér

Moje dcera pracuje v Paříži (režie)

Jaroslav Málek je dlouholetým režisérem, hercem a místopředsedou spolku Klicpera v Chlumci nad Cidlinou. Před příchodem k chlumeckým ochotníkům působil Jaroslav Málek v divadelním spolku ve svém bydlišti v Kosicích, kde byl pro místní kulturu velkým přínosem.

Od příchodu do DS Klicpera začal skvěle ztvárňovat nejrůznější divadelní role, ve kterých se zapsal do paměti všech diváků.

Záhy se ovšem usadil na režiséřském postu, kde se díky svému talentu a entuziasmu cítil jako ryba ve vodě.

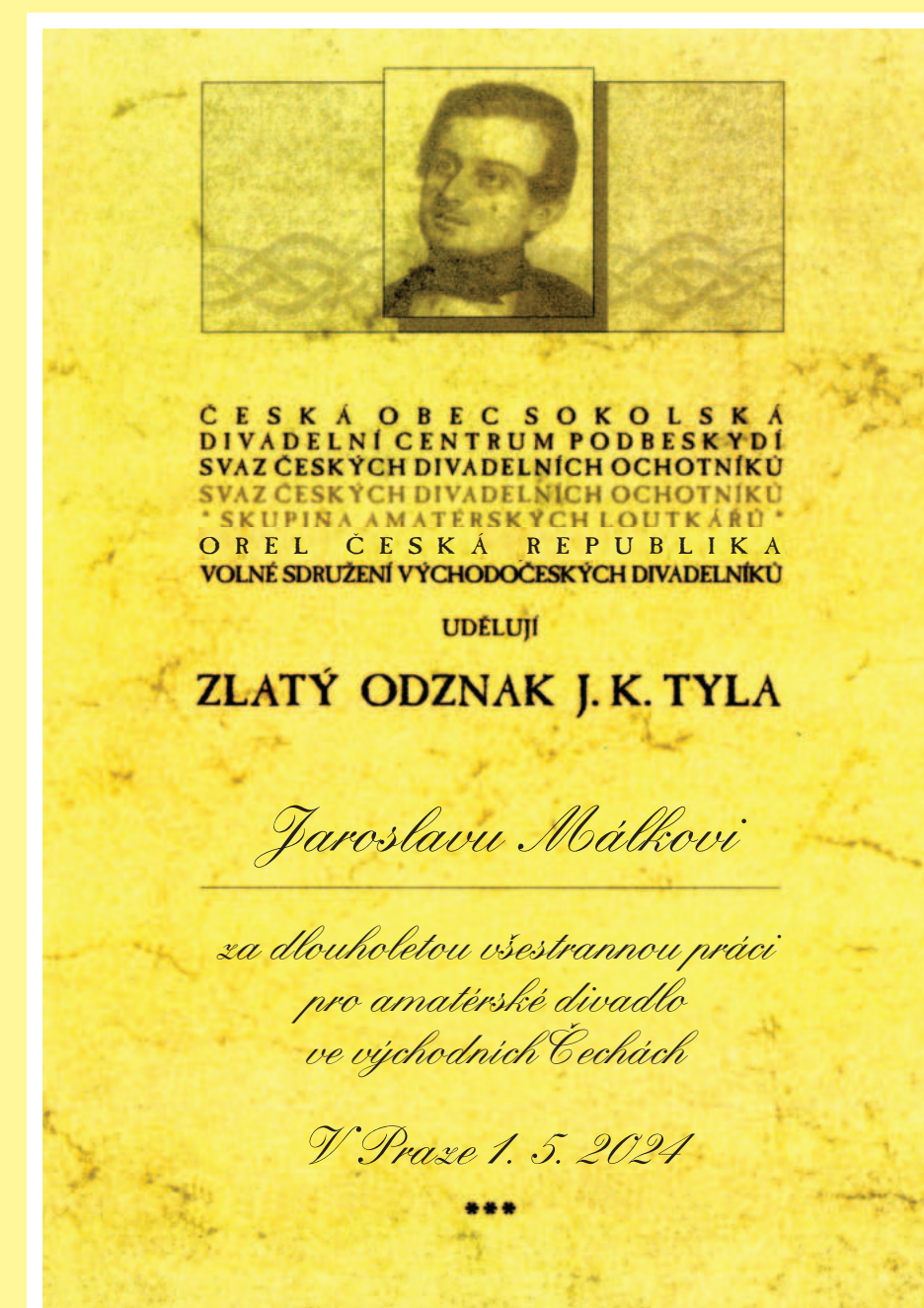
U příležitosti otevření chlumecké divadelní scény Klicperův dům nastudoval se souborem muzikál Sugar - od tvorby scénáře, návrhu scény, kostýmů, spolupráce s živým orchestrem a taneční skupinou a mnoha dalšího, až po režii a v neposlední řadě ztvárněním jedné z hlavních rolí. Složil tak hold divadlu jako takovému, a to vše v prostoru, který se stal domovem chlumeckých herců.

Na dění v našem spolku se podílí nejen jako režisér a herec, ale z jeho dalších aktivit je třeba vyzdvihnout i návrhy scény, mnohdy včetně realizace v jeho dílně, návrhy kostýmů, dramaturgie atd. Aktivně se věnuje přípravě her včetně autorských zásahů a jiné tvůrčí činnosti.

Jako místopředseda Divadelního spolku Klicpera je se svou manželkou Mílou základním pilířem dění chlumeckého divadla.

Na jeho bedrech leží většina tíhy organizace slavné chlumecké divadelní přehlídky ochotnických divadel Klicperův Chlumeck, jichž zorganizoval již nespočet. Velká návštěvnost a prestiž přehlídky je důkazem, že to dělá sakra dobře a my, jeho kamarádi a kolegové, si bez Jaroslava nedovedeme chlumecké divadlo představit.

Za celý DS Klicpera s úctou Václav Poskočil

Jitka MALLÁTOVÁ

* 1944

Náchodská divadelní scéna

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

A. Casona: Třetí slovo

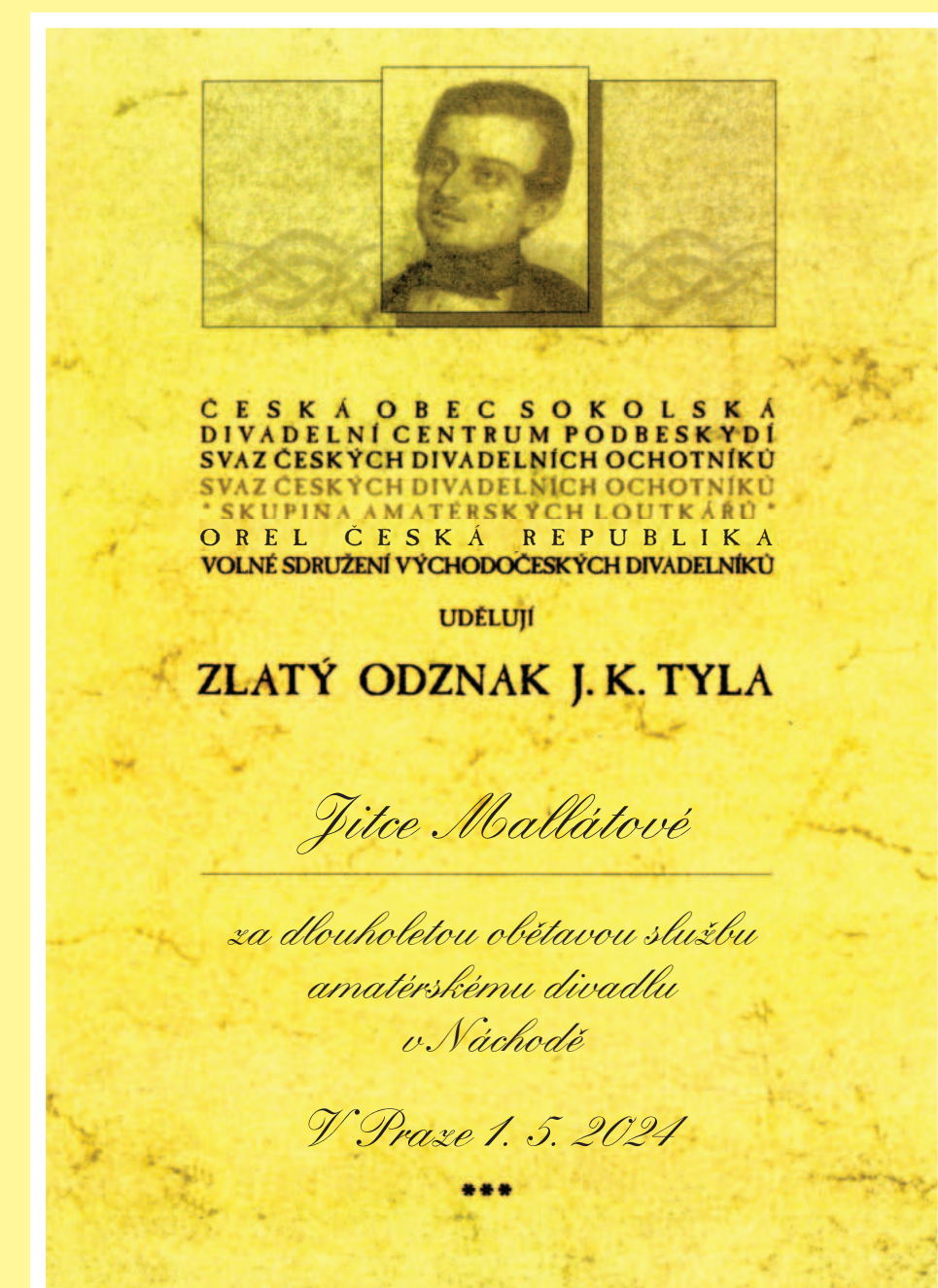
S režisérkou Ludmilou Šmídovou (rovněž nositelkou Zlatého odznaku J. K. Tyla)

S Vlastimilem Klepáčkem (zcela vlevo) při slavnostním udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla

B. Ahlfors: Popel a pálenka

Jitka Mallátová se narodila 3. 12. 1944 v Náchodě, kde po celý život i působila. Po ukončení zdejší obchodní školy pracovala v různých referentských funkcích, naposledy v Okresním centru sociálních služeb. Její první vstup mezi ochotníky se odehrál v roce 1963 rolí číšnice ve hře Lumpacivagabundus (J. N. Nestroy). Následovala několikaletá odmlka, kdy se vdala a věnovala se rodině. Do Náchodské divadelní scény se opět vrátila v roce 1979, a to při nastudování Jitřní paní od A. Casony, a od té doby je stálou členkou. Po celou dobu, až do dneška, je výbornou nápovědkou, inspicentkou, rekvizitářkou, a nebrání se ani stěhování a stavění scény. Pomáhá vždy s velkou ochotou, skromností, zodpovědností a úctou ke každé hře. Na svém kontě, do dnešního dne, má 23 představení, kde značnou měrou přispěla k zdárnému provedení. Patří k nim například již zmíněná Jitřní paní – 1981 účast Jiráskův Hronov, dále Věc Makropulos – 1984 účast v předvečer JH, Tvrdohlavá žena – 1994 účast JH, Možná je na střeše kůň – 2009 celostátní přehlídka Děčín, Generálka Jeho Veličenstva – 2019 celostátní přehlídka Volyně + účast v předvečer JH... a další a další hry s účastí na krajských a jiných divadelních přehlídkách. Když odhlédneme od prvního vstupu v roce 1963, pak od roku 1979 dodnes je to plných 46 let, které bez přerušení věnovala ochotnickému divadlu v Náchodě, tj. Náchodské divadelní scéně.

Ludmila Šmídová

Alena MIKLÍKOVÁ

* 1959

LD Sokola Přerov – Přerovský kašpárek

Nominace: Česká obec sokolská

Alena Miklíková ve "svém", tedy přerovském divadle

Představení Perníková chaloupka

Alena Miklíková vpravo. Vlevo Marie Veřmiřovská, rovněž nositelka Zlatého odznaku J. K. Tyla

Udělení cen města Přerova. Alena Miklíková nad medaili.

Vystoupení v holandském Cuijku. Alena Miklíková vlevo.

Alena Miklíková se narodila v Ostravě 22. 1. 1959, zde chodila do základní školy a od třetího ročníku se stala členkou Ostravského rozhlasového souboru. S ním pak vystupovala mj. v tehdejší Jugoslávii i Holandsku.

Prošla i sportovní kariérou, a to již v páté třídě, kdy závodně hrála národní házenou. Na střední školu se dostala v Přerově a zde na Střední pedagogické škole vystudovala a posléze celou svou kariéru profesí byla paní učitelkou v mateřské škole.

V Přerově se seznámila se svým budoucím manželem Vladimírem, kde spolu trávili volný čas v hudební produkci v kapele, on jako hudebník a ona jako zpěvačka. V soukromém životě se jim narodili dva synové Ondra a Tomášek. V devadesátých letech začala působit v amatérském loutkovém divadle Sokola Přerov. V tomto souboru pracuje nepřetržitě téměř třicet let. Stala se vynikající interpretkou loutkových postav, především pak v roli Kašpárka, je dobrou vodičkou marionet i maňásků. Upravuje divadelní pohádky k současným potřebám jazyka i k možnostem produkce na naší scéně. Je spoluautorkou tvorby loutek pro maňáskovou zájezdovou inscenaci „Kocoura Pětivouska“, kterou upravila, režírovala i hudebně doprovodila.

V divadle si zkusila s vynikajícím úspěchem i role režisérky, inspicientky i scénáristky. Stará se divadle LD Sokola Přerov o přehlídky a pomáhá při jejich realizacích, a to jak o přehlídky sokolských loutkových divadel, pořádaných ČOS, tak o účastníky přehlídek SAL- SČDO, tzv. „Loutkářských Letnic“, které se každým rokem po sobě střídají v přerovském loutkovém divadle již od roku 2002 a staly se tak neodmyslitelnou součástí květnových dní v Přerově s účastí kolem desítek souborů z celé naší vlasti.

V roce 2018 získala na Loutkářské Chrudimi 1. místo za individuální vystoupení s loutkou. Výstupy si sama sestavila a předvedla i s kolegyní na soutěžním klání v této specifické soutěži. S pohádkou "O Koblížkovi" se svou choreografií a scénickými nápady i s úpravou loutek se staly vítěznou dvojicí v tomto netradičním pojetí vystoupení pro děti.

Je nepostradatelnou členkou souboru LD Sokola Přerov a její obětavá práce si zaslouží ocenění.

